

Jan Tigchelaar zat opeens met een microfoon

'Het is één grote familie'

SCHOONHOVEN • De PBH, de Polsstok Bond Holland, bestaat 50 jaar. Het is komende zondag precies een halve eeuw geleden dat de eerste wedstrijd werd gesprongen. Deze krant besteedt deze week in een drieluik uitgebreid aandacht aan dit jubileum. Vandaag: speaker Jan Tigchelaar.

PIETER VAN DER LAAN

Het is knap dat iemand, die zelf nooit heeft gesprongen, twintig jaar lang commentaar heeft kunnen geven bij het polsstokverspringen. Jan Tigchelaar (65) kan er hard om lachen. „Ik ben er in 1984 ingerold via speaker Wim Roskam. Ik was destijds toeschouwer bij een wedstrijd toen hij me opeens vroeg of ik zijn baantje wilde overnemen. Ik sputterde tegen, maar even later zat ik met een microfoon in m'n handen. Roskam was meteen foetsie. Tja, dan ben je de klos.”

Tigchelaar stond pas twintig jaar later de microfoon weer af. Zo erg was het dus niet. „Nee, ik heb me best vermaakt in dat commentaarkok. In het begin zal ik wel veel onzin hebben uitgekraamd, want ik had de ballen verstand van die sport.”

VAARDIGHEDEN

„Op een gegeven moment kreeg ik echter toch inzicht in de techniek en vaardigheden van de springers. Ik sprak met hen vooraf, in de pauzes en na de wedstrijd. Ze wilden best met me praten over hun twijfels, successen en teleurstellingen. Ik praat veel, maar kan soms ook heel goed luisteren.”

„Wetenswaardigheden en anekdotes deelde ik met het publiek. Je kan het als commentator vaak heel spannend maken, een sfeertje creëren rond de wedstrijd. Vooral in Polsbroekerdam en Jaarsveld voelde ik me op m'n gemak. Daar kende ik iedereen. Dat is het mooie van polsstokverspringen; het is eigenlijk een grote familie.”

Met de sport heeft Tigchelaar hoogte- en dieptepunten meegeemaakt. Tegen de eeuwwisseling zag het er zelfs naar uit dat het gedaan zou zijn met het fierljeppen.

„In 1998 waren in er in Holland nog slechts 36 leden. Jeugd ontbrak ten ene male. Dat was natuurlijk

Jan Tigchelaar assisteert een dag in de week in de winkel van modelbouwers in Schoonhoven. „In het begin zal ik achter de microfoon wel veel onzin hebben uitgekraamd.” FOTO PIM MUL

rampzalig, want de springers werden steeds ouder en stopten ermee. Toen is vanuit Linschoten een actie gestart om jongeren te interesseren. Met het bouwen van schansen voor de jeugd werd dat gestimuleerd. Het was het begin van een ware hausse.”

„Inmiddels zijn er ruim driehonderd leden. De laatste keer waren er zelfs 43 jongeren present in Polsbroekerdam, een mooi aantal dus. Het enige nadeel is dat kinderen op een middag slechts tweemaal springen en vaak lang moeten wachten voor hun tweede sprong. Daar moeten we eigenlijk iets op zien te vinden, want zoiets gaat op den duur tegenstaan.”

ONGEDULDIG

Zelf heeft hij zich ook weleens lopen vervelen bij wedstrijden van zoon Eelco of dochter Marja. „Vooraf in het begin werd ik ongeduldig, maar mijn kroost vond het prachtig. Marja (van Eijk, red.) is zelfs Nederlands kampioene geweest. Nu heeft ze het stokje doorgegeven aan mijn kleinkinderen Julia en Lucas. De jongste, Ruben,

« Halverwege de aanloop stopte ik. Je moet weten dat ik watervrees heb.

Jan Tigchelaar

is zes jaar oud. Hij moet nog even wachten, want hij heeft nog geen zwemdiploma en dat is vereist.”

Opa Tigchelaar is de zwemkunst eveneens niet machtig. Daarom was hij blij dat hij niet over de sloot hoefde te springen.

Nietwaar? „Eén keer”, bekent hij. „Eenmaal heb ik dat geprobeerd, nadat ik een weddenschap had verloren. Een meisje, dat er maar niet in slaagde om verder dan 12 meter te springen, had ik uitgedaagd. Eigenlijk om haar te motiveren, maar dat hadden de springers natuurlijk gehoord.”

PINEUT

„Het bewuste meisje werd door Aart de With en Bert Koetsier vervolgens vier keer per week heel intensief getraind. Ze sprong meteen

een afstand van 12.02 meter en ik was dus de pineut.”

„Mijn vrouw zat trouwens ook in het complot. Ze verschaftte mij op de dag des oordeels een zwempak uit de vorige eeuw. Ik zag er natuurlijk echt niet uit. Op de schans in Jaarsveld rende Teus Eikelenboom voor me uit en plaatste Bert Koetsier de stok. Halverwege de aanloop stopte ik. Je moet weten dat ik watervrees heb. Die moest ik eerst overwinnen.”

LONGEN

„Eikelenboom schreeuwde bij mijn tweede poging echt de longen uit z'n lijf”, vervolgt Tigchelaar. „Vlak voordat ik de stok wilde pakken, haalde Koetsier 'm snel weg. Ik sprintte rechtdoor en plonsde verbaasd in het water. Gelukkig was dat niet zo diep.”

„Bert Koetsier had juist gehandeld, kwam ik later toch tot de conclusie. Iemand die voor het eerst springt, neemt nu eenmaal een enorm risico. En ze wilden duidelijk geen commentator met twee gebroken benen. Ze hadden tenslotte al genoeg lol beleefd.”